

הסיפור
שליסיפור מעורך השראה
לשולחן השבתלזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה וילדיהם:
שירה, אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיו איזנברג
יהושע וזוגתו דינה ובנם מנחם איתן שיחיו גוטמןהעורך
בן השתים עשרה
ד"ר יעקב אקרמן

היה עובר ומגיה את הניסוחים שלי, שלא היו מן המשובחים, מאחר שלכל אורך שנות לימודי בבית הספר זכיתי להכשרה מינימלית בלבד במקצועות החול. אחר כך הייתי מריץ העתקים על גבי מכונת שכפול - גירסה מוקדמת של מכונת הצילום המודרנית. הייתי מסובב את הידית ומפיק דף אחר דף, גיליון בודד בכל פעם, דרך גלגלת גדולה מרוחה בדיו, שהייתה יוצרת עותקים של המקור. אינני זוכר כמה עותקים הייתי מכין, אבל זה אף פעם לא היה יותר מאשר עשרים עותקים. אני משער שהתלמידים והמורים קראו את זה, וייתכן שבית הספר גם שלח עותקים לבתי התלמידים, עבור ההורים.

ובכן, הסיבה שאני מתאר את הפעילות הזו שלי שהעסיקה אותי בתור נער צעיר מחוץ לשעות הלימודים, היא בגלל מה שהתרחש בהמשך עם הרבי.

הרב גורדון נהג לעתים קרובות לקחת קבוצה קטנה של תלמידים לניו יורק כדי להשתתף בהתוועדויות של הרבי ולשמוע אותו אומר את שיחותיו התורניות. אני זוכר את הביקורים הללו כאירועים מרשימים מאוד. היו שם בדרך כלל כמה אלפי איש שנדחסו אל תוך חדר גדול, ושהיה נראה בעיניי הילדותיות כמו איצטדיון, עם ספסלי צופים מסביב שטיפסו והגיעו כמעט עד לתקרה. אני זוכר בבהירות כיצד חילק הרבי משקה חריף למסובים, ואיך שכולם אמרו 'לחיים' - אבל כמובן שלנו, הילדים, נתנו מיץ ענבים. תמיד ציפינו בכליון עיניים לקראת האירועים הללו. כשהלך והתקרב מועד הבר מצווה שלי, אמר לי

«

מגיל עשר ועד גיל חמש עשרה, הייתי תלמיד מן המניין בבית ספר חב"ד בנוארק, ניו ג'רזי. היה זה בית ספר קטן מאוד ובלתי רשמי, ששכן בבית חד-משפחתי בסגנון קולוניאלי ברחוב גרומן ונוהל בידי הרב שלום בער גורדון. בית הספר אמנם היה קטן, אך הוא העניק אווירה חינוכית חמה ואני למדתי שם הרבה מאוד דברים.

בתקופת לימודי בבית הספר, התמנתי לשמש עורך עיתון התלמידים, אף שיהיה זה נדיב למדי לכנות אותו 'עיתון'. היה זה בעצם גיליון בן עמוד אחד שדיווח על מאורעות בית ספריים, כמו למשל, "מר פוזנר, המורה ללטינית, נעדר מבית הספר במשך שלושה ימים בעקבות צינון", ועוד כהנה ואירועים ופעילויות בעלי רמת חשיבות דומה. הייתי כותב את תכני העלון בעזרתו של הרב אלי טייטלבוים - הוא

לציון שבעים שנה למנהיגותו של הרבי, 'תמקדו פרסומי JEM בכל שבוע באחד מהמאורעות, הרעיונות או האישים הקשורים לחייו של הרבי.

מאורעות.
רעיונות. אישים.

לצפות בי במהלך הבדיקות שערכת, ולהתלוות אלי בביקורי הבית שעשיתי. ניסיתי לסייע להם להשיג את היעדים שלהם, ואם הם בחרו להפוך לרופאים, להיות טובים במקצוע הנבחר שלהם.

זו הייתה הדרך שלי לגמול על הטובה שזכיתי לקבל.

הרבי הרעיף עלי עידוד רב באותה יחידות - כפי שאני משוכנע שהוא בוודאי עשה גם לעוד רבים אחרים - צעירים, בוגרים או זקנים כאחד - מתוך האלפים שנהרו לפגוש אותו. תמיד חשתי גם אני רצון לסייע כך לאנשים אחרים בכל דרך שרק יכולתי.

ד"ר יעקב אקרמן הוא רופא עיניים המתגורר בקווינס, ניו יורק. הוא רואיין בחודש אלול תשע"ט (2019)

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שי' מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשי"א (1951) — לראשונה מאז תום שנת האבלות אחר הסתלקות חמיו אדמו"ר הריי"צ, הרבי משתתף בשמחת חתונה (של הרב יהודה לייב פוזנר). במהלך קבלת הפנים שוחח הרבי עם אבי הכלה, הרב אליעזר פריימרק, ואמר כי מאז הסתלקות אדמו"ר הריי"צ, לפני יותר משנה, הוא לא יצא מ-770, מלבד מאשר לביתו ולאחלה. "וכעת, המקום הראשון אליו אני יוצא הוא לחתונת בתך, לכבוד מאורע שמח", אמר הרבי. ל' בשבט

< תשל"א (1971) — רבי שמחה בונים אלתר, שכעבור שש שנים התמנה לאדמו"ר ה'לב שמחה' מגור, נפגש עם הרבי ב-770. תחילה נכנס בליווי משלחת של חסידי גור, ושוחח בין היתר על מחירם היקר של דירות לזוגות צעירים בארץ ישראל, ועל הגאולה העתידה שבה לא יישאר אף לא יהודי אחד בגלות. לקראת סיום הפגישה, ביקש הרבי את סליחת הנוכחים, וביקש לשוחח עם הרב אלתר בפרטיות. הם נועדו ביחידות עוד כעשרים דקות. ל' בשבט

1 מקדש ישראל, עמ' 82

הרב גורדון, "מקובל שנכנסים אל הרבי ליחידות לקראת המאורע החשוב הזה". היה זה בשנת תשי"ט (1959), פחות מעשר שנים מאז החל הרבי להנהיג את חסידות חב"ד, כך שהוא היה עדיין אדם צעיר יחסית, עוד לפני שהלך שמעו והתפרסם כפי שקרה בשנים המאוחרות יותר, ולכן הוא היה אז גם די נגיש.

אני זוכר שכאשר נכנסתי אל חדרו של הרבי ראיתי אותו ישוב מאחורי שולחן העבודה שלו, ומיד הוא החל לשוחח עמי. "אתה יענקל אקרמן", הוא אמר, "אתה העורך של העיתון בנוארק".

נדהמתי. הייתי בסך הכל ילד צעיר בן שתים עשרה שעמד מול הרבי, אדם חשוב ומורם מעם, ואף על פי כן, הוא ידע שאני הוא העורך של עלון משוכפל בן עמוד אחד! הייתי פשוט מופתע ונפעם מכך.

אינני זוכר הרבה מכל מה שקרה אחר כך, אך אני זוכר שהיחידות ארכה כמחצית השעה ושנהייתי מכל רגע במחיצת הרבי. השיחה התנהלה ביידיש, והרבי שאל אותי על הסוגיה התלמודית שלמדנו אז, כמה שאלות פשוטות מאוד שעליהן עניתי ללא קושי. כמו כן, חזרתי בפניו על כמה משניות שלמדתי בעל פה. (אצלנו בבית הספר עודדו אותנו ללמוד בעל פה משניות, ועל כל כמה משניות שהצלחנו לשנן בעל פה תוגמלנו בפרסים - כמו עטי פרקר, למשל, מתנה מרשימה למדי באותם ימים. היה לי זיכרון טוב, ובזכות זאת הצלחתי לשנן כשישים משניות או יותר - וכך הצטבר אצלי אוסף שלם של עטי פרקר.) הייתי גאה על כך שיכולתי לחזור על המשניות שידעתי בפני הרבי.

בסיום היחידות איחל לי הרבי הצלחה בלימוד התורה, ויצאתי משם שמח ומאושר.

חשוב לי לציין שעבור אדם במעמדו הרם של הרבי, להקדיש זמן כה רב לילד קטן בן שתים עשרה - זה פשוט דבר יוצא מגדר הרגיל. והדוגמה שהרבי הראה, נותרה חקוקה אצלי.

אחרי שהוסמכתי כרופא עיניים, הקדשתי את עצמי בלהט להדרכת הצעירים. הייתי מזמין אותם

אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו הובנו בשנתנו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונם.

MY ENCOUNTER
with the
REBBE

בסיוע חברי

THE
JEM FOUNDATION

ואתה תצוה... להעלות נר תמיד